

Capítol segon

—La gala d'anit va ser tot un èxit. El públic, com tradicionalment fa a Hollywood, s'apilonava a l'entorn de les tanques que formaven un passadís des de les escales del teatre Arango fins al carrer. Tots, homes, dones, nois i noies, allargaven el coll i xisclaven cada vegada que veien aparèixer, sota els llums dels focus, el rostre d'algun famós o famosa. Qui més aplaudiments va rebre va ser en Daniel J. Travanti, el popular Frank Furillo de *Canción Triste de Hill Street*, el qual va mostrar que es podia ser un excellent actor i, alhora, una persona simpàtica i accessible, ja que sempre, amb un somriure als llavis, saludava tothom... —la Rosario, la jove periodista, s'atura, es mossega un llavi i tomba el cap per mirar el seu company de taula, i pregunta—: Què et sembla?

—Bé, però potser hi poses massa de la teva collita, i massa admiració..., això «d'excellent actor nord-americà», per exemple, em sembla excessiu.

La Rosario arrufa les celles:

—A mi m'agrada! És més, m'encanta, i és molt simpàtic.

—Però no s'hi poden posar opinions personals, no ho entens?

El Juanjo no aixeca el cap per contestar, també ell està

enfeinat acabant la ressenya de l'acte d'anit per al seu diari, i afegeix:

—Ara, a les deu, tenim la roda de premsa amb el director David Cañada.

—Sí, ja ho sé. Ja tinc recollides les seves dades biogràfiques. Escolta, sabies que és d'aquí? Va néixer a Gijón.

—Sí —el Juanjo s'aixeca per estirar un paper d'una altra taula—, però està nacionalitzat italià.

—Ei!, en Cañada ja ha arribat, veniu? —crida una de les hostesses, des del fons de la sala del casino que s'ha habilitat com a seu del comitè.

—Sí, ara!

* * *

Potser el pacte fet amb els fets i els diables només era per al dia de la gala, perquè avui el temps s'ha girat i bufa un vent fred que obliga la gent a posar-se la jaqueta, ni que sigui de punt. A la terrassa on se celebren les rodes de premsa, alguns membres de l'Organització ja han disposat les taules de tal manera que el convidat seurà al mig i els periodistes ho faran al seu entorn. En David, amb ulleres fosques i vestit amb pantalon i americana blanca, està parlant amb un parell de noies que li han demanat un autògraf. Els fotògrafs ja han començat a fer la seva feina, que s'intensifica quan en David seu i es mostra disposat a contestar totes les preguntes que li facin.

—Oh! I tu el coneixes, Begoña?

—Des que érem petits, vivíem a la mateixa escala. Vols que te'l presenti?

La Norma s'aguanta els cabells perquè no li vinguin als ulls, i se'l mira.

—Sí... —murmura.

Les dues amigues estan assegudes dues taules més enllà i observen amb atenció el transcurs de la roda de premsa. Avui tenien intenció d'anar a la platja però el mal temps les ha fet desdir, i, com ha apuntat la seva amiga, «ja que ets aquí, podríem tafanejar pels actes del Festival, oi?»

—No el trobes guapíssim? —li pregunta la Begoña en veu baixa.

—No... més aviat interessant... quants anys té?

La Begoña acluca una mica els ulls, tot fent memòria.

—Mmm... anava una o dues classes per davant meu, per tant ara en deu tenir uns quaranta-dos o quaranta-tres...

Totes dues riuen espontàniament.

—Saps a qui em recorda molt? —diu la Norma.

—A qui?

—A l'actor nord-americà Elliot Gould, saps qui et vull dir? Aquell tiparro alt, moreno, de cabells arrissats, que va estar casat amb la Barbra Streisand...

—Ah, sí! Ara que ho dius... Caram, tens raó, és igual...!

La Rosario gargoteja en el seu bloc la darrera resposta del director i llança la seva pregunta:

—No creu que el cinema d'ara reflecteix molt poc la realitat actual?

En David tomba el cap i enceta un somriure.

—Per a mi encara la reflecteix massa, personalment no m'interessa gens en absolut el temps actual.

—En quin sentit? —pregunta el Juanjo.

—En tots. Odio la informàtica, la robotització, el

disseny actual, només cal mirar els cotxes, tots són iguals; si jo ho pogués decidir, aturaria el temps i el deixaria fix per sempre a finals del segle disset i principis del divuit. Per a mi és el temps més ric en tots els aspectes.

—Està preparant alguna cosa ambientada en aquest temps?

En David encén un cigarret, mira al fons de la terrassa on el càmera holandès està parlant amb la directora del comitè, exhala el fum i, tot mirant de semblar segur de si mateix, respon:

—Sí, estic treballant en un projecte, ja el tinc força avançat...

—Qui seran els protagonistes? —salta una periodista jove.

—Bé, encara no vull donar noms, fins que no estigui més lligat —s'inclina cap endavant, enceta un somriure que sap que és brillant i afegeix—: Ja saben que parlar dels projectes abans d'hora porta mala sort. I, si els sembla, ja podem donar per acabada aquesta roda de premsa.

—Què, te'l presento?

—Sí, anem.

La Norma i la Begoña s'aixequen. El vent bufa cada vegada més fort i la Norma lamenta no haver-se posat una brusa de màniga llarga. S'acosten a en David, esperen que acabi de parlar amb un realitzador austríac i la Begoña li clava un parell de copets a l'espatlla tot dient:

—Sorpresa... A veure si em coneixes!

En David es gira i el primer que veu és el rostre somrient de la Norma. Ella diu:

—Hola, em pensava que eres italià.

En David fa cara de sorpresa i després es posa a riure.

—Perdona, són tants anys de parlar gairebé sempre en

italià que ja s'ha convertit en la meva primera llengua —mira la Begoña que espera expectant—. Ei, si ets la nena de les trenes!

S'abracen. En David sembla veritablement content de veure-la.

—Com estàs? I el teu germà? Encara juga a l'Spòrting?

—Ui, no! Ara té una botiga d'esports a Oviedo. I tu? Vés per on t'has convertit en un famós director de cinema... Mira, et presento una bona amiga, la Norma Masriera, és de Barcelona.

En David allarga la mà i la Norma fa el mateix. Tots dos es miren als ulls. Se somriuen.

—És una ciutat molt maca, Barcelona —diu l'home—. El Barri Gòtic em fascina.

—La coneixes bé?

—Hi he estat un parell de vegades, pel Festival de Cinema, i a Sitges —riu obertament i recalca—, també pel Festival. És l'avantatge d'aquesta feina, que et permet viatjar. I tu... és la primera vegada que vénis a Gijón?

—Sí, m'agrada molt, sobretot l'arquitectura de la part antiga, hi ha edificis realment meravellosos, però estan tan deixats... No hi ha cap pla de restauració referent a això?

En David aixeca una cella i fa cara de circumstàncies.

—Ehem..., no sé què dir-te, jo fa tant de temps que no visc aquí que no... —i mira la Begoña com demanant ajuda. Ella hi intervé tot posant la mà damunt el braç de la Norma.

—Ni estant de vacances pots deixar de pensar en la feina? —Mira a en David—. És restauradora, es nota, oi? —A la Norma—: Però tens raó, els edificis fan pena i això passa per diverses raons, per una part el clima, que els deteriora molt, i per l'altra perquè hi ha prioritats més importants per solucionar.

En David està mirant la Norma intensament.

—Em sembla que no t'ha convençut però, si vols, podem discutir-ho sopant, tu elabores un pla d'acció i jo, com a fill famós de la ciutat, l'exposo a les autoritats i segur que ens fan cas.

Tots es posen a riure.

—M'encantaria —diu la Norma—, però he quedat amb la Begoña, avui és la meva última nit aquí i...

La Begoña, que ha captat el joc de mirades que s'ha iniciat entre la Norma i en David, la interromp:

—No! Jo no puc. Tinc guàrdia a l'hospital. Una companya m'ha demanat si la hi podia canviar. Però, tant és, hi podeu anar vosaltres.

En David mira la Norma.

—Per mi encantat, hi estàs d'acord?

* * *